

[Stensballe.]

forslag, som ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører (A. Johansen), og som gaar ud paa, at det Tilskud paa en Trediedel af det offentlige Tilskud, som Kommunerne nu yder, skal falde bort. Vi har den Opfattelse, at som Loven er blevet ændret i de senere Aar, har Kommunerne kun grumme ringe Indflydelse med Hensyn til Igangsaetelse af Arbejder og med Hensyn til Administrationen af Arbejdsløshedsloven. Vi mener derfor, at Staten bør overtage hele Udgiften. Vi har i Folketinget stillet Ændringsforslag om det samme til et andet Lovforslag, der for Tiden behandles i dette høje Ting, og vi gentager altsaa Forslaget i denne Forbindelse.

Dernæst kommer vi til den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Dagpengene for Ikke-Forsørgere, naar de har haft mindst 8 Aars Medlemstid, skal kunne forhøjes fra 3 Kr. til 3 Kr. 50 Øre. I og for sig kunde vi godt være gaaet med hertil, men Konsekvenserne deraf kan vi ikke tage, i hvert Fald ikke med den Form, som Bestemmelsen har. Vi er nemlig ikke tilfredse med, at det skal være Vedtægterne, der bestemmer, hvorledes Loven skal administreres; vi mener, Bestemmelserne skal staa i Loven, og saa maa Vedtægterne rette sig derefter. Efter adskillige Vedtægter, i hvert Fald efter Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses Vedtægter, som jeg har liggende foran mig her, vilde Ændringen i Loven kunne give Hjemmel til, at Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid kunde opnaa højere Understøttelse baade pr. Uge og i hele Aaret end Forsørgere. Det skyldes, at der i Fjor blev gennemført en Ændring i Vedtægterne, hvorefter Ikke-Forsørgere af den øverste Klasse kan faa Understøttelse i 7 Dage om Ugen, hvorimod Forsørgere kun kan faa i 6. Derigennem naaede man, at Ikke-Forsørgere kunde faa 21 Kr. om Ugen, Forsørgere 24 Kr. Samtidig forøgede man Dageantallet, hvori Ikke-Forsørgere kunde faa Understøttelse, fra at være 100 — ligesom for Forsørgere — til at blive 130. Som Forholdene er nu, kan Ikke-Forsørgere faa 390 Kr. plus Fortsættelseshjælp i 90 Dage, det vil sige 270 Kr., hvorimod Forsørgere kan faa Understøttelse i 100 Dage à 4 Kr., det er 400 Kr., og derefter Fortsættelseshjælp, 4 Kr. pr. Dag. For den vedtægtsmæssige Understøttelse er der altsaa kun en Forskel paa 10 Kr. i Løbet af hele Aaret. Jeg har spurgt den højtærede Minister i Udvalget, om denne Ændring for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses Vedkommende var sket efter Indstilling fra Arbejds-

løshedsdirektoratet. Jeg forstod, at det var den ikke, tværtimod, men den var dikteret af Ministeriet efter Anmodning fra Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Deri ligger, at vi i højere Grad end ellers maa tvivle om, hvordan det vil gaa, hvis der ikke er klare og tydelige Bestemmelser i Loven. Vi kan ikke nøjes med, at det kan afgøres i Vedtægterne, vi maa kræve, at Lovens Bestemmelser bliver saa distinkte, at der ikke kan ske noget, som vi finder forkert. Men hvis der ikke ændres i Vedtægterne for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, vil den foreslaaede Udvidelse af Fortsættelsesdagens Antal bevirke, at Ikke-Forsørgere i Fremtiden kan faa 910 Kr. om Aaret, vel at mærke, hvis de har været Medlemmer i mindst 8 Aar, hvorimod Forsørgere som Maksimum kun kan faa 800 Kr. Vi mener, at det er ganske imod de Forudsætninger, der var til Stede, da Loven blev givet, og som altid har været gældende ved Lovens Administration. Jeg venter at høre Ministerens Svar herpaa, men hvorledes det end bliver, maa jeg hævde, at dette Spørgsmaal maa klares i Loven og ikke kan overlades til Fortolkning, hverken af Ministeren eller af Kasserne. Der maa være ganske bestemte Regler, som sikrer, at Ikke-Forsørgere ikke kan opnaa saa meget i Understøttelse som Forsørgere.

Ændringsforslag Nr. 12 til § 11 siger, at vi ikke kan gaa med til den foreslaaede Ændring angaaende Pristallets Anvendelse, medmindre der ogsaa kan reguleres nedad — der aabnes nemlig i Lovforslaget kun Mulighed for en Regulering opad.

Jeg kommer saa til den Ændring, som den ærede Ordfører (A. Johansen) ogsaa omtalte, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 13, hvorefter Bestemmelsen om mindst 10 Maaneders Arbejde i de sidste to Aar opretholdes. Denne Bestemmelse blev indført i Loven af Januar 1920 af den radikale Regering, som dengang havde den nuværende Statsminister i sin Midte. At Bestemmelsen nu pludselig skulde være blevet saa daarlig, forstaar jeg ikke, navnlig ikke da man jo har en Dispensationsbestemmelse, som fremdeles skal staa ved Magt, ved ekstraordinær Arbejdsløshed. Det viser sig tilmed, at den har været meget anvendt, ogsaa under de nuværende særlige Forhold, idet saa godt som alle Kasser har faaet Dispensation.

Ændringsforslag Nr. 14 til § 11 angaar de konstant arbejdsløse, om jeg saa maa sige — i Almindelighed tror jeg, man kan sige, at det drejer sig om ca. 5 000—10 000 Mand, Tallet varierer vist ikke ret meget.